

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 12 maja 2025 r.,
w sprawie **J. S.**,
oskarżonego o popełnienie czynu z art. 212 § 1 k.k.,
inicjatywy przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
wyrażonej w postanowieniu Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w
Warszawie
z dnia 16 kwietnia 2025 r., sygn. akt X K 343/25,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przekazania sprawy.

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie wpłynął akt oskarżenia przeciwko J. S. o popełnienie czynu zabronionego z art. 212 § 1 k.k. na szkodę sędziego [...] Wydziału Karnego tegoż Sądu.

Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2025 r. Sąd właściwy miejscowo zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. W uzasadnieniu wskazał, że procedowanie w sprawie J. S. przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie byłoby

niekomfortowe dla składu orzekającego i mogłoby wzbudzić subiektywne wątpliwości co do obiektywizmu tego Sądu, gdyż oskarżony popełnił przestępstwo wobec sędziego orzekającego w tym Sądzie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu terytorialnie właściwego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie nie wykazał w sposób wystarczający, że zachodziły realne przesłanki do zastosowania wyjątku z art. 37 k.p.k. Nie można było zgodzić się z koncepcją przedstawioną w postulatcie, że w sprawie J. S. zaistniały uwarunkowania, które upoważniałyby do racjonalnego twierdzenia, iż okoliczności towarzyszące procedowaniu w przedmiotowej sprawie stanęły na przeszkodzie do bezstronnego rozpatrzenia sprawy przez Sąd właściwy terytorialnie.

Przed wszystkim należało stwierdzić, że delegacja na podstawie art. 37 k.p.k. oparta na fakcie istnienia relacji służbowych oraz koleżeńskich sędziego pokrzywdzonego czynem zabronionym z innymi sędziami nasuwałaby niesłuszny wniosek, że w każdym wypadku, gdy sprawa w jakikolwiek sposób dotyczy sędziego bądź sędziów pracujących w danym sądzie, to pozostali sędziowie orzekający w tej jednostce organizacyjnej sądownictwa powszechnego nie są w stanie w sposób niezależny i niezawisły rozpoznać sprawy. Należało zauważyć, że w Sądzie występującym funkcjonują trzy wydziały karne – II, V i X i o ile sędzia, do którego odnosiło się zachowanie oskarżonego podlegałby wyłączeniu jako *iudex inhabilis*, o tyle pozostali sędziowie mają odpowiednie warunki do osądzenia przedmiotowej sprawy, nie ulegając presji stron procesowych i opinii publicznej ani nie popadając w wątplenie co do własnych kompetencji w zakresie prowadzenia rzetelnego procesu.

Argumentacja zastosowana w wystąpieniu o braku zdolności do bezstronnego rozpoznania sprawy, w której pokrzywdzonym jest inny sędzia, nie piastujący aktualnie funkcji Prezesa Sądu występującego, okazała się dowolnym i gołosłownym twierdzeniem i jako taka nie mogła się ostać.

Uwzględniając całokształt przeprowadzonych wyżej rozważań, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

[PŁ]

[a.ł]